

EUGEN DORCESCU

PSALMI
MIEZONOPTICI

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DORCESCU, EUGEN

PSALMI MIEZONOPTICI / Eugen Dorcescu

Timișoara, Waldpress, 2025

ISBN 978-606-614-430-8

©2025. Eugen Dorcescu și Mirela-Ioana Dorcescu.

Coperta I: Remus Irimescu, *COMUNICARE*, ceramică, soclu de piatră, 2025.

Coperta a IV-a: Eugen Dorcescu, 3 mai 2025, în curtea Bisericii din Piața Dacia, Timișoara.

Instantaneu de Mirela-Ioana Dorcescu.

EUGEN DORCESCU

PSALMI
MIEZONOPTICI

Editura Waldpress
Timișoara, 2025

NOTA AUTORULUI

Am conceput și scris, într-o primă formă, genuină, cei 25 de *Psalmi* inediți (2 – 26) din prezentul volum, așa cum, de altfel, rezultă din datarea fiecăruia, între finele lunii martie 2025 și debutul lunii mai 2025, săptămânile ce au urmat, până la începutul verii 2025, fiind consacrate, după puteri, desăvârșirii lor. *Psalmii* 1 și 27, de asemenea datați, aparțin unei perioade de creație mult mai vechi (1995), dar i-am adăugat celor recenți fiindcă mi s-a părut că ei deschid și închid adecvat și convingător desfășurarea înțeleșurilor. În dispunerea celor 25 de *Psalmi* inediți, am completat criteriul cronologic cu cel semantic, străduindu-mă să asigur, pe cât posibil, cursivitatea semnificațiilor și dialogul lor intratextual. *Fatum* (*Predoslovie*), poemul inaugural, exprimă mărturisirea existențială și mărturia de credință ale autorului.

EUGEN DORCESCU

FATUM

(PREBOSLOVIE)

Oricine-ai fi, dacă te-ntrebi, afla-vei
Că sunt și-acum același de oricând:
Cel ce-a slujit, cel ce era luptând
Sub flamură, la Împăratul Slavei.

Vechi purtător de lance și de scut,
Rănit ades, ades biruitor,
Hieratic scrib, psalmist stihuator,
Târând ghiuleaua vremii la picior
Și mușcături de spadă și de cnut,
Același sunt: eternul luptător
Al Crucii, în Războiul Nevăzut.

(15-18 martie 2024)

PSALMI
MIEZONOPTICI

1

(CEL DE ÎNCEPUT)

Lăudat să fi, Doamne,
pentru lumină și soare,
lăudat pentru alba ninsoare,
lăudat pentru ploi, pentru grâne,
lăudat pentru luna și stelele ce
clipesc primăvara în Râu și-n fântâne.
Lăudat pentru bucata de pâine
și pentru paharul de apă, date mie azi,
date ieri, date mâine.
Lăudat că ești Duh. Că-mi vorbești
fie-n vis, fie-n suferință, fie-n gând.
Fiindcă ești.
Lăudat pentru-nmiresmatele ierburi. Pentru
frunze și flori.
Lăudat că-n final
mă omori...

(aprilie-mai,1995)

2

Am îndrăznit,
Doamne,
în tulburarea mea,
să Te chem, să
Te strig.
Sufletul meu
era o cascadă
de spaimă, o vârtoare de
frig.
Te-am strigat
din adâncul cel
mai adânc.
Încetasem să
mă tângui, încetasem să
gem,
încetasem să
plâng.
Te-am strigat, și
iar Te-am strigat,

cu sufletul
pe treptele tronului Tău,
până dincolo de zenit
răsfirat.
Te-am strigat la vedere,
Te-am strigat în veghere,
Te-am strigat în ascuns.
Zile și nopți, cu
ochii ațintiți, în lumină sau
negură, către
Cel Nepătruns.
Și-acum, tac și,
sub povara zdrobirii,
mă-nclin.
Sunt, dintr-odată, precum
albia mării de ape,
de cunoașterea Ta
legănat și
prea plin.

Ah, fericirea aceasta,
mi-e
de-ajuns.
Prea de-ajuns.
Mă cutremură gândul
că Tu
mi-ai răspuns.

(28/29.03.-5.04.2025)

3

Din somnolența norilor
peste sufletul meu,
din somnolența
albastră
a cerului,
s-a întrupat cândva, se
întrepează mereu,
chipul fără chip
al misterului.
Îmi fac loc pe
terasa
de peste abis,
să-ntâlnesc, să
contemplu
sinele lumii,
părăsit paraclis,
templul vag
fără templu.

Cât de sterp,
cât de vast
e-acest Nu!
Câtă nonpenitență!

Fiindcă Da ești doar
Tu, numai Tu,
în imensa-Ți absență!

(13.04.2025)

4

S^tau, de-un veac, pe
terasă,
deasupra genunii,
dedesubtul genunii.
Ah, genunea genunii
mi-e casă.
Stau, scrib bătrân,
în așteptarea
minunii.
Am dinainte
pergamentul,
am, în
mâna dreaptă,
condei,
Te chem, Te strig, Te
rog să-mi
vorbești,
dar Tu vrei și
nu vrei.

Port în mine îndemnul
și puterea să-Ți scriu.
Acestea-s talantul, acestea-Ți
sunt darul.
Or, talantul sălășluiește în trup.
E trecător, omenesc, pământiu,
sângeri.
De-aceea năzuiesc,
jinduiesc
să-mi
trimiți,
la răstimpuri măcar,
slova aleșilor,
harul.

(14. 04. 2025)

5

Cândva ai spus
prin ipostasul, prin
Mântuitorul
Iisus:
„Ascultați ce vă zic:
Fără Mine,
nu puteți face
nimic”.
Cuvântul Tău,
știu,
e lucrător și
e viu.
Și mai ascuțit
decât orice sabie,
decât
orice cuțit.
Încât
trebuie priceput
și citit, răscitit,
întocmai cum e
rostit.

Știm sau nu știm,
nu noi, sărmanii,
trăim,
ci Tu trăiești
între noi.
Fără Tine,
nu putem merge
nici înainte, nici
înapoi,
fără Tine,
nu putem nici
viețui, nici
muri.
Treptele dăinuirii mele în
duh,
în răceala minții,
în al simțirii zăduf
nu eu, ci
Tu le străbați.
Înaintăm spre Tine,
Tu și eu,
nedespărțiți, ca
doi frați:

Drept aceea, socot
că, fără Tine,
nici a crede în Tine
nu pot...

Ce gând minunat!
Știu, cred și credința-mi trăiesc,
numai fiindcă, sub
bolta intens luminată a
sinelui meu duhovnicesc,
mi Te-ai revelat!

(30. 04. 2025)

6

Soarele,
pe care Tu l-ai
făcut,
luminează și azi,
cum va lumina
la sfârșit,
cum a luminat
la-nceput.
Carul lui
mă aduce în
văzduh și
mă lasă,
deasupra marelui
adânc,
pe terasă.

Unde ești
Tu?
Unde ești?
Mă părăsești?

Îmi vorbești?
Mă primești?

Abia întreb și
mă cutremur
întreg.
Nu cu mintea,
nu cu sufletul,
ci cu neînțelegerea
mea înțeleg.

Da, cu neînțelegerea mea
de ins
temător și
umil,
Te privesc răsărind
din negura Duhului,
neapropiat,
străluminat,
cum răsare, sub privirile
Sfinxului,
un lujer mistic de nufăr
din sânul titanului Nil.

(13. 04. 2025)

7

Trec
din zi în
zi, din
noapte în
noapte,
din
cetate-n
cetate.

Trec
din pustietate
în pustietate.

Mă înnegură,
ca pe nefericitul rege
Manase,
stoluri de
vedenii mult păcătoase.
Mă vei pedepsi?

Privește-mă
cum mă petrec din
noapte în
zi,
singur, bătrân,
gârbovit.
Mă vei pedepsi?
Tu, Cel teribil,
Cel minunat,
Cel slăvit.
Mă vei pedepsi?
Te slujesc, Te-am
slujit...

Chiar atât de
cumplit
am trăit?...

(13. 04. 2025)

8

Doamne, mă
vezi?

Sunt iarăși prins,
nemernicind,
ca un tâlhar,
în ale spaimei
cruciforme obezi.

Cum de mă
lași
covârșit, doborât
de eternul,
neînduplecatul
vrăjmaș?

Cum de
m-arunci
în demonicul
hău?
Sunt păcătos și
nevrednic,
dar m-am închipuit

robul și
aproapele Tău.
Oare nu e
de-ajuns?

Am tăcut.
Ai tăcut.
N-ai răspuns.
Ai întins brațul,
m-ai adus pe
cереasca terasă,
m-ai învelit în
a suferinței
nimicitoare cuirasă
și, apoi,
mai apoi,
mi-ai grăit:
„Ține minte,
de acum înainte,
în lume, în
nelume,
vom fi numai noi doi!”

(14. 04. 2025)

9

Sunt plin de lumină, aici,
pe terasă.

Un noian de
azur și de
solară rugină
palmele Tale
asupra-mi
revarsă.

Acum înțeleg
că de lume m-am
dezlegat,
mă dezleg.

Undeva-n urmă,
se zbate și urlă
a deșertăciunilor
turmă.

Aici, pe terasă, între
văzduh și
văzduh,
în smerita-mi chilie,

ce fericire!
Întreaga fire
este
vuietul, susurul trecerii Tale,
auzită de David și
de profetul Ilie.

Întreaga fire
e numai
cântec de harpă și
celestă iubire!

(15. 04. 2025)

10

Într-o noapte,
demult,
în chilia pustie,
sleit de puteri,
simțind cum,
vai mie!,
deznădejdea mă ia,
mă răpune
și-n adâncuri
mă duce,
m-am întins pe
podele,
cu fața în jos,
cu brațele-n lături,
întruchipând, cu trup, cu
suflet și duh,
o-ndurerată și
crâncenă cruce.

„Vino! Nu mă părăsi!”
printre dinții-ncleștați
am scrâșnit.
„Vino!”
Și Tu ai venit.

Ori de câte ori
Te-am căutat
cu toată
inima mea,
Te-am găsit!

(15. 04. 2025)

11

In amintirile mele
Tu ești izvorul,
Tu ești casa
acoperită de stele,
pridvorul,
Tu ești drumul ce
curge de la
zare la
zare,
Tu ești muntele
plin de văzduh și
de soare.
Tu ești plecarea,
Tu ești sosirea,
Tu ești uitarea și
amintirea,
Tu ești bunicii, părinții
și frații,
care-au trăit și-au murit,
preaiubiții, pomeniții,
uitații.

Tu ești pâinea și
sarea,
Tu ești apa și
vinul.
Tu ești chipul și
pașii femeii ce-mi
însoțește destinul.
Tu îmi ești sihăstrie,
Tu-mi ești râvna și
votul.

Tu-mi ești mie
și Ție.
Tu în mine ești
totul.
Eu în Tine sunt
totul.

(16. 04. 2025)

12

În cetatea diavolească,
pe țărături de hău,
umblu, singur,
pierdut,
nălucit,
în căutarea
Duhului Tău.
Viața mea întreagă
nu este,
nu va fi și
n-a fost
decât căutarea
sfântului Tău
adăpost.
Te caut în
veghe,
Te caut în
vise,
cu ferestrele și
ușile
sufletului

și ale duhului
întredeschise.
Dar Tu
ești peste tot și
niciunde.
Între noi e
prăpastia, e
veșnicia
fiecărei
secunde.
Sufletul meu tânjește,
Te iscodește
în văzduhul din zori,
în văzduhul amiezii,
în văzduhu-nserării...

Sufletul meu,
pescăruș
înnoptat,
călător,
abia-ntrezărit,
deasupra
delirului
mării.

(20. 04. 2025)

13

Sunt cărunt, Doamne!
Am albit,
urmând calea Ta, stăruitor,
neclintit.
Am păcătuیت deseori,
dar Tu știi
că greșeala n-a
pătruns niciodată în
ale inimii
zăvorâte chilii.
Acolo,
în preafericitele
sihăstrie
ale inimii,
știi bine că nu
a pătruns
nimeni altul.
Doar Tu!

(22. 04. 2025)

14

Sunt fericit!
Astăzi, în
zori,
în chilia cu
ferestre spre
răsărit,
sub tavanul în
lungi zdrențe de
negură
învelit,
dezvelit,
întins
cum eram
între nadir și
zenit,
Te-am găsit,
în sfârșit!
În templul inimii
mele erai,
cu sângele ei

pe icoana
întregii mele
făpturi
zugrăvit.
Dormeam somn greu.
În bezna beznelor
călătorit.

Tu m-ai
trezit!

(22. 04. 2025)

15

Ce frumos, ce
puternic eram
altădată
și ce nenorocit și
nevolnic sunt
azi!
Tu m-ai înălțat,
tot Tu mă
decazi.
Fie voia Ta
lăudată!
Din argila trupului meu,
cu unghia Ta
frământată,
n-a mai rămas
aproape nimic.
Iată:
pana mi-a
căzut,

pe podea,
dintr-odată.
Și nu pot
s-o ridic.

(23. 04. 2025)

16

Pescăruși,
peste mări, peste
mare.

Suflete sunt, de
poeti, de
profeți,
încărcate de
soare și
sare.

Se topesc,
spre-asfințit,
îndrăzneți,
mereu altul și
altul.

Zbor înalt,
zbor divin,
fericit!

Palma Ta le
deschide
înaltul.

(23. 04. 2025)

17

S-a înnorat.
Degetele Tale
destramă
pânzele norilor
peste râu, peste
sat.
Întunericul
serii,
întunericul nopții,
întunericul
zorilor.
Nu pot desluși,
în văzduhu-ntomnat,
urma cocorilor.
Nici, pe lespede
scării,
urma
șarpelui
meu fermecat.
Numai pe lespede
inimii
pasul Tău stă,

din veșnicie,
adânc încrustat.
Unde ești?
E târziu.
M-ai pierdut, m-ai
uitat,
în ferecatul
pustiu?
Unde ești?
Stau pe pragul
chiliei și
scriu. Și
Te scriu.

Ești atât de concret!
Și ești pururea
viu!
Eu? Sunt doar o
scânteie din
flacăra Duhului,
între Tată și Fiu.

(24. 04. 2025)

18

Totu-i părere,
închipuire
și vânare de
vânt.
Doar Tu, în zarea
și depărtarea,
neatinse de gând,
de cuvânt
și privire,
ne aștepți
așteptând.

Necrezută poveste!
Noi,
ca iarba și floarea,
în tanatic colind,
ne-ndreptăm,
pentru-a fi,
nefiind,
către Cel care este.

(24. 04. 2025)

19

Mă bântuie,
noapte sau
zi,

memoria
multelor mele
nevrednicii.

Mă bântuie
vântoasele
părerii de
rău

că am întristat,
ca un nebun,
Duhul Tău.

Cu ce m-am ales
din desfătarea
străină?

Cu tortura
remuşcării. Mă oglindesc
în propriu-mi suflet
ca-ntr-o gură

uitată de
mină.
Iartă-mă!
Vin către Tronul
harului și-al
îndurării.
Vin, abia mă
zăresc în nesfârșirile
zării.

Vin, ca un
încețoșat albatros
ce vâslește lin,
în văzduh,
spre-a se pierde în
soare
peste apele
mării.

(25. 04. 2025)

20

A cum, spre sfârșit,
pe a vârstelor
punte,
brațul Tău de
zenit
mă izbește, ca
lanțul cu ghioagă, în
frunte.
Încotro vrei să
merg?
Să mă-ntâmpine
cine?
Mă lași singur, aici,
pe terasă, pe
acest străveziu
aisberg,
sub abisuri cerești,
peste-abise marine?
Unde ești?
Iată, vin!

Numai eu, fără
tot ce-am avut,
fără niciun
trecut,
și chiar
fără
mine.

„Dinainte de-a veni
ai venit.
Știi prea bine”...

(14. 04. 2025)

21

Când va fi să
mă iei,
să-mi arunci, mai
întâi, în
neant
desagii păcatelor,
grei.
Și, apoi,
Te implor
să mă scoți din
lumea aceasta
ușor,
ca în somn,
ca în vis,
ca în zbor.
Să mă smulgi
într-o clipă,
ca-ntr-o adiere de
vânt,
de zefir,

ca-ntr-un spasm
de aripă.
Iară eu să-Ți șoptesc,
în extaz:
„Maran atha!” * ...

Așa aș dori,
așa Te
conjur
să mă iei.
Spune-mi,
liniștește-mă:
Vrei?

Cum l-ai luat cândva,
demult,
în iluzia vremii,
pe tata.

(25. 04. 2025)

* „Domnul vine!” Sau: „Vino, Doamne!” (în aramaică).

22

Ge fericit sunt,
Doamne,
sub veghea și
sub aripa
Ta!
Deasupra Cerul,
dedesubt negura.
Și-mprejur
o liniște mare
și grea.
Locul Tău e
niciunde.
Timpul Tău e
nicipând.
Duhul îmi spune că
Tu ești
aici, în inima mea,
fiindcă și eu,
aidoma Ție,
aștept
așteptând.

Dumnezeule mare!
Mai presus de
orice,
ființarea ne e
- o, ce liniște grea! -
un ocean de-ndurare.

Și a mea
și a Ta...
(24 – 30. 04. 2025)

23

Te simt,
uneori,
în inima mea,
ca un nimb de
fiori,
dureros de
aproape.
Și făptura ce sunt,
pământească și
rea,
tremură-n
noapte, sub
răsufletul Tău,
cum tremură și
se-nfioară, la
răsufletul vântului,
crânguri, lanuri și
ape.
Malkuth Shamaym!*

Ziua-și îneacă
reverie și-alai,
ca-ntr-un sorb de abis,
în bulboanele
serii.

O, Yah Elohim!**
Fericirea ce-mi
dai
are gustul morții
și savoarea Învierii.
(24 – 30. 04. 2025)

* Împărăția Cerurilor (ebr.). Cf. Regnum Caelorum (lat.) și Basileia ton Uranon (gr.).

** Domnul Dumnezeu (ebr.).

24

În Ecclesiastul,
Tu, Doamne,
îi spui
celui care se-ntreabă
despre părășia cu
semenii lui,
îi spui
celui care se-ntreabă,
care întreabă,
că funia împletită în trei
nu se rupe degrabă.

Adică,
tălmăcind,
între bărbat și femeie, între
părinți și copii,
între mamă și fiică,
între tată și fiu,
între semen și
semen,

se cuvine să stea,
nevăzut,
Dumnezeul cel viu.

Adică,
între mine și
aproapele meu,
între
mine și lume,
trebuie să așez, să
întronez,
mereu și mereu,
veghețor,
Sfântul Tău
Nume.

Altfél,
vom trăi fără
rost, fără țel,
rătăciți,
risipiți,
învrăjbiți,
sub măcel.
Sub blestem.

Da, Yah Elohim.
Sfântul Tău Nume,
Hashem*,
este tot ce avem.

*Numele (ebr.).

25

Plutesc spre
altar.

Altarul e-un munte
de soare,
o mare de jar
și de har.

Cad, cu ochii în
lacrimi,
la altarul sublim.

Am știut, toată viața, că
va veni și vremea
să ne-ntâlnim.

Iată-mă!

Iartă-mă!

Trec de la moarte
la viață?

Facă-se voia Ta,
Yah Elohim!

(17. 04. 2025)

26

Sfintele-Ți taine!
Precum

pâine și-un izvor
pentru cel flămând
și-nsetat,
în pustiu, lângă
drum.

Flămândul, însetatul sunt
eu.

Astăzi, ieri și
mereu.

Absorb Duhul întreg.
Știu. Și cred.

De ce-aș vrea
să-nțeleg?

(15. 04. 2025)

27

(CEL DE SFÂRȘIT)

Îți mulțumesc, Doamne, pentru drumul
prea lung
pe care-l străbat, întrebându-mă, așa cum au zis filosofi, de unde
vin și unde-o s-ajung;
pentru drumul ce se-arată treptat a
fi un urcuș,
presărat cu-al amărăciunilor și-al
desfătărilor insipid rumeguș.
Îți mulțumesc pentru bănuiala
norului greu
ce-acoperă culmile muntelui, ca și
culmea propriului eu,
norul spre care privirea și
pașii mi-i port,
jubilând că sunt viu, deși norul însuși
îmi spune că-s mort.

Îți mulțumesc pentru raza spre care
mă-ndrept,
rupându-mă de simțuri, de ceea ce știu,
de mine cel sensibil, imaginativ, înțelept,
rupându-mă de tot ce părea altădată
a fi
paradisul terestru, cohorta
de umbre și de nimicnii.
Îți mulțumesc pentru muntele singur pe
care, acum,
ca o flacăra, însumi, îl urc și-l
așum,
purtându-mi în spate cadavrul și crucea,
călcând
pe-un tărâm ce încă nu-i cer, dar nu-i
nici pământ.
Îți mulțumesc pentru treapta aceasta, unde
nu există nici liberi, nici robi, nici
bătrâni, nici copii.
Îți mulțumesc că-n final
mă învii.

(07.10.1995)

BIOBIBLIOGRAFIE

(EUGEN DORCESCU)

EUGEN DORCESCU (Eugeniu Berca), poet, prozator, eseist, traducător din literaturile franceză și spaniolă, s-a născut la 18 martie 1942, în Târgu Jiu, ca fiu al învățătorilor Eugenie Berca și Alexandra Berca (născută Dorcescu). Adoptă pseudonimul **Eugen Dorcescu** (preluând numele mamei de dinaintea căsătoriei) la debutul editorial (Cartea Românească), în 1972, urmând sugestia lui Marin Preda și Mircea Ciobanu. Absolvent al Liceului „Frații Buzești” din Craiova. Studii de Filologie la Universitatea din Timișoara (1961-1966). Doctor în filologie (1975), Membru al Uniunii Scriitorilor din România (din 1976). Membru Corespondent al Academiei Hispanoamericane de „Buenas Letras” din Madrid, Spania (din 21 martie 2023). Membru de Onoare al Academiei Româno-Australiene pentru Cultură (din 31 ianuarie 2025). Cetățean de Onoare al municipiului Timișoara (din 1 august 2014).

Căsătorit, din 2017, cu Mirela-Ioana Dorcescu, prozatoare, eseistă, traducătoare din literatura spaniolă, conf. univ. dr. la Facultatea de Litere, Istorie, Filosofie și Teologie a Universității de Vest din Timișoara, membră a Uniunii Scriitorilor din

România (din 2018), Membră de Onoare a Academiei Româno-Australiene pentru Cultură (din 31 ianuarie 2025).

OPERA (selectiv):

Nirvana. Cea mai frumoasă poezie, Antologie (1972 – 2015). Ediție critică, ne varietur. Selecție, Biobibliografie, Eseu hermeneutic (150 p.) de Mirela-Ioana Borchin, Editura Eurostampa, Timișoara, 2015, 608 p.; *Elegiile de la Carani*, text coperta a IV-a de Andrés Sánchez Robayna, Editura Mirton, Timișoara, 2017, 46 p.; *Sub cerul Genezei*, poezie, Antologie tematică, Ediție critică, Notă asupra ediției: Mirela-Ioana Borchin, Editura Mirton, Timișoara, 2017, 114 p.; *Agonia caniculei*, poezie, Ediție îngrijită, Notă asupra ediției și Glose: Mirela-Ioana Dorcescu, Editura Mirton, Timișoara, 2019, 124 p.; *Îngerul Adâncului. Pagini de jurnal* (1991-1998), Ediție critică de Mirela-Ioana Dorcescu, Editura Mirton, Timișoara, 2020, 537 p.; *Adam. Pagini de jurnal* (2000-2010), Ediție critică de Mirela-Ioana Dorcescu, Editura Mirton, Timișoara, 2020, 550 p.; *Biblice*, volum antologic, conținând *Psalmii în versuri*, *Ecclesiastul în versuri*, *Pildele în versuri* și *Rugăciunea Regelui Manase în versuri*, text coperta a IV-a de Valeriu Anania, ediția a II-a, revăzută și adăugită, îngrijită de Mirela-Ioana Dorcescu, Editura Eurostampa, Timișoara, 2021, 306 p.; *Aproapele. 111 Psalmi și alte poeme*, Ediție critică de Mirela-Ioana Dorcescu. Postfață de Florin-Corneliu Popovici, Editura Eurostampa, Timișoara, 2022, 164 p.; *Leviatanul. Poeme uitate*, Ediție critică de Mirela-Ioana Dorcescu. Postfață de Mariana Anghel, Editura Eurostampa, Timișoara, 2022, 178 p.; *Miozotis. Poeme regăsite*, Ediție critică de Mirela-Ioana Dorcescu. Postfață de Livius Petru Bercea, Editura Eurostampa, Timișoara, 2023, 198 p.; *Hic sunt leones*.

Exegeze, Editura Waldpress, Timișoara, 2023, 340 p.; *Montségur*, poezie, Editura Waldpress, Timișoara, 2024, 76 p.

Opera poetică a lui EUGEN DORCESCU a fost tradusă în castiliană și publicată în Spania și Argentina: Eugen Dorcescu, *Elegías Rumanas*, Antología (*El camino hacia Tenerife, Poemas del Viejo, Las Elegías de Bad Hofgastein*), Edición y Prólogo: Coriolano González Montañez; Biobibliografía y Opiniones críticas: Mirela-Ioana Dorcescu, Arscesis Ediciones, La Muela, Zaragoza, España, 2020, 286 p.; EUGEN DORCESCU, *CÁNTICOS DE VIAJE/ CÂNTECE DE CĂLĂTORIE*, Ediciones Hespérides para CUADERNOS DE CASA BERMEJA, La Plata, Argentina – 2023. Traducción del rumano al español de CORIOLANO GONZÁLEZ MONTAÑEZ. Presentación: GUILLERMO EDUARDO PILÍA.

OPINII

„Cu riscul repetiției, spun că Dorcescu trebuie socotit drept unul dintre cei mai însemnați și mai valoroși poeți actuali ai literaturii române, de fapt unul dintre relativ puținii poeți adevărați care funcționează în ultimele două decenii la Dunăre și Carpați”. (Virgil Nemoianu, *Prefață* la volumul de poezie al lui Eugen Dorcescu *În Piața Centrală*, Editura Marineasa, Timișoara, 2007, p. 5-6);

„Marea tradiție a poeziei române, de la Mihai Eminescu până la Tudor Arghezi, se vede asumată în fiecare vers al lui Dorcescu, sublimată în fiecare dintre cuvintele sale, și se leagă cu unele dintre marile preocupări care, de la Mallarmé până la Luzzi sau Bonnefoy, determină limbajul și lumea celei mai vii poezii europene a modernității. Nu va fi inutil să se atragă atenția asupra lui Dorcescu ca poet european. Fiindcă important este că, în creația lui, sunt puse unele dintre cheile cele mai adânci ale modernității poetice...” (Andrés Sánchez Robayna, „Orizont”, 3, 2012);

„«Poet religios» nu e, totuși, Eugen Dorcescu, în sensul limitat-convențional al calificativului, ci mai degrabă unul al stării de religiozitate, în sens goetheean-blagian. Adevărata religiozitate poetul o transmite, însă, prin intermediar biblic, în excelentele transpuneri în versuri ale *Psalmilor* și *Ecclesiastului*, unde sunt recuperate, cu o vigoare nouă, dexteritatea și rafinamentul articulațiilor discursive din mai vechile poezii, cu echilibrarea deplină a cuvântului arhaic cu cel neologistic”. (Ion Pop, „Viața Românească”, 3, 2017);

„Pentru o parte a criticii naționale și pentru critica internațională, [Eugen Dorcescu] este cel mai important poet în viață din România”. (Luis León Barreto, „Timișoara”, 25, 10 iulie 2020);

„Poet de «înaltă linie», ca să ne exprimăm după clasificarea lui Blaga, dar nu al unei goale transcendențe, ci al idealității încununate de o filosofie a mântuirii creștine, deci un demers spiritual-ideatic în perspectivă soteriologică, Eugen Dorcescu este unul dintre puținii noștri scriitori de azi care, dezavuând experimentalismele și ingineriile filologice postmoderniste de tot soiul, de oriunde ar veni ele, a rămas credincios Poeziei și marelui drum împărătesc al acesteia...”. (Zenovie Cărlugea, „Portal Măiastra”, 3-4, 2020);

„În fond, textul lui Eugen Dorcescu stă la confluența faptului de cultură cu explozia metaforică a inspirației momentane. Poemele sunt eflorescențe metaforice, pornind de la elemente cândva înregistrate de memorie, peste care

s-au sedimentat alți constituenți, totul degajându-se în unitatea poeziei. Poate de aici siguranța și împlinirea oricărui elan, asemeni statuii tăiate abrupt în marmură, în linii sigure, fără ezitățile actului de elaborare [...] Scriitor cu un acut simț al aspirației spre metafizic, dovedit din plin în poeziile sale, Eugen Dorcescu nu se dezmente nici în Jurnal...” (Alexandru Ruja, *Istoria literaturii române contemporane din Vest*, 2022);

„Un șir de antologii, dar și de versiuni spaniole, îl așază pe Eugen Dorcescu între cei mai importanți poeți de azi”. (Cornel Ungureanu, „Tim 7”, 13 octombrie 2024) etc.

CUPRINS

Nota autorului / 5

Fatum (Predoslovie) / 7

Psalmi miezonoptici

1 (Cel de inceput) / 11

2 / 13

3 / 17

4 / 19

5 / 21

6 / 25

7 / 27

8 / 29

9 / 31

10 / 33

11 / 35

12 / 37

13 / 39

14 / 41

15 / 43

16 / 45

17 / 47

18 / 49

19 / 51

20 / 53

21 / 55

22 / 57

23 / 59

24 / 61

25 / 65

26 / 67

27 (Cel de sfârșit) / 69

Biobibliografie (Eugen Dorcescu) / 71

Opinii / 75